

## דף לו.

ח"מ סימן כז סעיף א

עיין לעיל דף לה. עין משפט ל

יו"ד סימן רלו סעיף ב

עין משפט ב.

ב. יש דברים שאפי' שיקר בהם בשבועתו אינו חייב קרבן כגון שנשבע לקיים המצוה ולא קיים אותה<sup>ד</sup>, או נשבע להרע לפלוני כגון להכותו או לקללו<sup>ה</sup>.

הגה: אם נשבע להכות עצמו אע"פ שאינו רשאי לחבול בעצמו חלה השבועה<sup>י</sup>.

ג. נשבע שחבירו יעשה דבר פלוני כגון שיזרוק פלוני צרור לים או שלא יזרוק וכיוצא בזה, הגם ששיקר בהם ואינו חייב קרבן<sup>ז</sup> עבירה ישנה בכל דבר שמשקר בשבועתו.

ד. אין לאדם ליטע שחבירו יעשה שום דבר שאינו ברשותו שיעשנו, ואין חבירו מחוייב לעשותו אלא א"כ יקבל שבועתו שיאמר אמן או דבר כעין אמן כגון הן, או יענה מחוייב אני בשבועה זו, ואע"פ שאין האחרים מחוייבים בשבועתו בלא שקיבלו עליהם מ"מ אם קיימו דבריו הרי אלו משובחים<sup>ח</sup>.

הגה: כ"ש שהנשבע בעצמו צריך לקיים שבועתו אם אפשר אע"פ שבתחילה היתה שבועת שוא, כגון שנשבע לישא אשה פלונית דשמא לא תתרצה

ד. ממשנה וברייטא שם בשבועות דף כ"ז ע"א, שבמצוה אין בידו לעבור עליה, וכיון שאין בידו בלאו, אין בידו ג"כ בהן, וע"כ לא הוי שבועת בטוי אלא שבועת שוא. ט"ז ס"ק ד'.

ה. שגם זה אין בידו להרע לו.

ו. כיון שאין איסורו מן התורה אלא מדרבנן ושבועה חלה עליו, כמו בסי' רל"ט סעיף י'.

ש"ך ס"ק ג'.

ז. כיון שאין בידו לא הוי שבועת בטוי.

ח. כדי שלא להרגילו להוציא שבועה לשוא. ש"ך ס"ק ו'.

\*\*\*\*\*  
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477  
email: minchat.aaa@gmail.com

והוי שבועת שוא, מ"מ כשהיא רוצה צריך לקיים שבועתו<sup>ט</sup>.  
וי"א דבכה"ג לא הוי שבועת שוא אלא שבועת ביטוי<sup>י</sup> שהנשבע ליתן  
דבר לחבירו והוא אינו רוצה לקבלו פטור משבועתו, ע"כ ה"ה אם אינה  
רוצה לינשא לו פטור משבועתו וע"כ לא הוי רק שבועת ביטוי.

עין משפט ג.ד.ה. יו"ד סימן רלו פעיף ה

ה. ז. נשבע שראה גמל פורח באויר הרי זו שבועת שוא.  
הגה: הנשבע על דבר שהוא גוזמא קצת כדי להחזיק דבריו לא הוי שבועת  
שוא<sup>כ</sup>.

ה. ח. אמר שבועה שלא אוכל מצה אסור לאכול מצה בליל פסח<sup>ל</sup>, אבל  
אמר שבועה שלא אוכל מצה בליל פסח לוקה<sup>מ</sup> ואוכל מצה בליל  
פסח.

וה"ה אם אמר שבועה שלא אשב בצל אסור לישב בצל סוכה, אבל אמר  
שבועה שלא אשב בצל סוכה<sup>נ</sup> לוקה ויושב בצל סוכה.

הגה: מה ששבועה חלה על דבר מצוה בכולל היינו דוקא במצוות עשה אבל  
במצוות לא תעשה לא חלה גם בכולל<sup>ס</sup>.

ט. ואם אינה רוצה הוא חייב משום שבועת שוא, דבשעה שנשבע שישאנה נשבע לשוא  
דאין זה בידו שתרצה לינשא לו. ט"ז.

י. מריב"ש ועיין במש"כ הש"ך בס"ק ח'.

כ. והט"ז חולק על דין זה וכתב שאין לו שורש ועיקר.

ל. דשבועה חלה לבטל המצוה בכולל בשב ואל תעשה, מתוך שחלה על כל ימות השנה  
חלה ג"כ על מצת ליל הפסח וכן על סוכת מצוה. והוא מירושלמי.

מ. משום שבועת שוא.

נ. והלבוש כתב דצריך שיאמר בצל סוכת מצוה, אבל בצל סוכה סתם חלה השבועה.

ס. והש"ך כתב דהחילוק הוא אם זה בקום ועשה אינה חלה כגון שנשבע לאכול נבילות  
ושחוטות אינה חלה שאין אומרים לאדם עמוד ותחטא כדי לקיים שבועתך, אבל בשב